

Nr 569

Av herrar **Werner** och **Oskarson**, om förbättring av bostadsbidraget åt ensamstående värnpliktiga.

Enligt familjebidragsförordningen har värnpliktig som sammanbor med familjemedlem möjlighet att erhålla bidrag för bestridande av bostadskostnaden. Därest den värnpliktige vid tiden för tjänstgöringens början icke sammanbodde med familjemedlemmen utgår bostadsbidrag endast »när synnerliga skäl därtill äro».

Försvarets civilförvaltning som är tillsynsmyndighet har utfärdat anvisningar som i en generös anda tolkar förordningens paragraf och därmed avbördat gifta värnpliktiga — och motsvarande — egentliga bekymmer för bostadskostnaden.

När det emellertid gäller ensamstående värnpliktiga ställer sig saken avsevärt annorlunda. Familjebidragsförordningen kap. 2, § 9, mom. 2 anger att bostadsbidrag beviljas »endast i den mån den värnpliktige eljest skulle nödgas avstå från bostad och avståndet skulle för honom medföra betydande ekonomisk olägenhet eller han vid uttryckningen icke skulle ha tillgång till lämplig bostad samt avsaknaden härav skulle för honom medföra avsevärda svårigheter».

De av försvarets civilförvaltning fogade anvisningarna till familjebidragsförordningen i detta stycke anger att man för ensamstående värnpliktig endast kan villfara ansökan om bostadsbidrag i två typfall. 1. När bostaden är inrymd i av den värnpliktige ägd fastighet eller när den värnpliktige efter föräldrarnas död har bibehållit föräldrahemmet. 2. När det gäller att trygga den värnpliktiges tillgång till bostad vid uttryckningen. Bidraget begränsas då att gälla sista månaden före utryckningen.

I intetdera fallet kan bostadsbidrag beviljas ensamstående värnpliktig som fullgör första tjänstgöringen.

Familjebidragsförordningens bestämmelser har därmed fått orimliga konsekvenser. Så t. ex. har en norrlänning, bosatt i Malmö och fullgörande första tjänstgöringen vid därvarande regemente, fått avslag på ansökan om bostadsbidrag under hänvisning till att han har föräldrahem att tillgå i Norrland. — En finlandssvensk, överflyttad från Finland och med bostad här, beviljades ej bostadsbidrag utan hänvisades till föräldrahemmet i Finland. Exempelen av detta slag kan mångfaldigas.

Även i mera normala fall kan man finna motiv för en generösare behandling av den ensamstående värnpliktiges bostadsfråga. Inte få värnpliktiga

har tidigt fått etablera sig självständigt på grund av föräldrars död, oenighet etc. Den fasta punkt de lyckats ordna för sig — bostaden — kan emellertid frångå genom nuvarande bestämmelser. Rådet att hyra ut bostaden i andra hand är klen tröst eftersom man då blir bunden vid kasernen under permissioner, juluppehåll och vid liknande tillfällen.

Möjligheten att erhålla bostadsbidrag för den sista tjänstgöringsmånaden är med hänsyn till nuvarande förhållanden på bostadsmarknaden en ren chimär.

Det kan inte vara rimligt att en ensamstående värnpliktig skall behöva ställas inför alternativet att antingen lämna sin med svårighet förvärvade lägenhet eller ta upp lån för att betala hyreskostnaderna under den tid han fullgör sin militärtjänstgöring. Orättvisan i systemet markeras ytterligare därav att vederbörande värnpliktig omedelbart har möjlighet till bostadsbidrag om han ingår äktenskap, även om detta skulle ske under pågående tjänstgöringsperiod.

Under hänvisning till vad i motionen anförts anhåller vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära snar översyn av familjebidragsförordningen i vad avser bostadsbidrag åt ensamstående värnpliktiga.

Stockholm den 26 januari 1967

Mårten Werner (h)

Gunnar Oskarson (h)

Nr 570

Av herr Bengtson i Solna m. fl., om skärpta krav för erhållande och innehav av körkort.

(Lika lydande med motion nr 643 i Första kammaren)

Stockholm den 26 januari 1967

Bengt Bengtson (h)

i Solna

Gunnar Oskarson (h)

Erik Magnusson (h)

Carl-Wilh. Lothigius (h)

i Tumhult